

Ca-Nostra

*** ANY SISÉ.—NÚM. 228 ***

SETMANARI POPULAR

*** INCA, 1 MARS 1913 ***

NORMES ORTOGRAFIQUES

La llengua catalana, que compta en l'antigor amb obres valioses i que en son renaxement de poc més de mitj sigle en aquesta banda ha presa tanta volada que té avui una literatura estudiada en tot el món, se trobava falta de l'unitat ortogràfica, que dona prestigi a les altres llengües.

Éssent Catalunya una antiga nacionalitat, avui junyida al Estat Espanyol el qual ha fet prevaleixer oficialment per tot la llengua castellana, fins ara no ha tengut com aquesta una Acadèmia que se cuidàs de *netejar fixar i donar esplendor* al seu idioma; cada empresa editorial, cada imprenta, cada periòdic, cada literat i fins cada escriptor, tenia adoptat el sistema ortogràfic que creia mes convenient, éssent la causa aquesta anarquia imperant, de que molts de catalans no prenguessin gust en escriure sa propia llengua.

Era necessari, per l'evolució i expansió de la llengua, crear un organisme que dictàs regles, que donàs rectes disposicions, encaminades a unificar l'ortografia, confeccionar la gramàtica y formar el diccionari general.

Idò, la benemèrita Diputació Provincial de Barcelona, va crear a n-aquest fi l'Institut de Estudis Catalans, el qual té l'alta missió de dur a cap les obres esmentades. A n-aquesta tasca l'ha comensada ja, així es que després de llarg estudi i no curtes discussions entre els prestigiosos membres de tal entitat, ha publicat ja Normes ortogràfiques que tendeixen a unificar l'idioma català.

L'Institut, no té la força imperiosa d'un Estat que pot imposar oficialment a tots sos súbdits les normes que dicta; i així noltros creim que, sumisos al manament d'aquests bons mestres, i mirant solsament lo molt que guanyaria la llengua en que tothom les adoptàs, per patriotisme al manco, mos de-

vem obligar espontaniament, tots els qui de cor estimam lo nostro idioma, a acatar tal disposició i adoptar sense discussions, resoltament, unanimament aquestes normes.

El número passat prometerem publicar aquestes normes. Comensant avui anirem publicar-ne algunes cada dissapte, servint axí a nostros amics, qui vulguen adoptar tal ortografia, de lliço setmanal, al metex temps que no perdrem lloc per publicar altres coses d'actualitat.

Vaja, idò; d'avui avant tots a escriure en les normes ortogràfiques del Institut d'Estudis Catalans. La Redacció de CA-NOSTRA procurarà aglapir-les i posar-les en pràctica, axò si, respectant l'ortografia dels autors que nos honren en la seua col·laboració.

I

No s'escriurà amb *a* sinó amb *e* la terminació del plural dels noms en *-a* i les terminacions verbals en *-s*, *-n*, *-m*, i *-u* d'a que ls temps en què la tercera persona del singular acaba en *-a*; així tot escrivint-se *taula*, *força*, *formiga*, *força*, *teorema*, etc., amb *a*, s'escriurà en el plural, *taules*, *forques*, *forces*, *teoremes*, etc., amb *e*; tot escrivint-se *pensa*, *trenca*, *prega*, *sig*, etc., amb *a*, s'escriurà *penses*, *pensen*, *trenques*, *trenquen*, *pregues*, *preguen*, *sigues*, *siguen*, etc., amb *e*; tot escrivint-se *pensava*, *dormia*, *faria*, etc., amb *a*, s'escriurà *pensaves*, *pensaven*, *pensàvem*, *pensàveu*, *dormies*, *dormien*, *dormíem*, *dormíeu*, *faries*, *farien*, *fariem*, *fariem*, etc., amb *e*.

II

S'escriurà *g* i no *j* davant de *e*, *i*. Ex. *gènere*, *geniva*, *geografia*, *gerani*, *ginebreda*, *girofa*, *marge*, *ingenu*, *gastralgia*, *sacrilegi*, *menges*, *mengivol*, (en què la lletra *g* representa el mateix sò que la lletra *j* en *juspí*, *jove*, *jura*, *gorja*, *menja*, *menjoteja*); — *aventatge*, *metge*, *rellotge*, *viatgen*, *viatgin* (en què les lletres *ig* representen el mateix sò que les lletres *tj* en *lletja*, *lletjor*, *viatja*, *viatjar*). Excepció. S'escriurà *j* davant de *e*: en els mots *jerarquia*, *jeroglífic*, *jeure*, (forma secundària de *jaure*), *majestat*, en els nexes *-jecc-* i *-ject-* (Ex.: *objecció*, *projecció*, *abjecte*, *adjectiu*,

conjectura, *injectar*, *trajectoria*) i en alguns noms propis com *Jesús*, *Jerusalem*, *Jeremies*, *Jeroni*.

III

Dins l'ortografia catalana, trobem usades: I. Una *h* etimològica, *h* que correspon a una *h* llatina o a un esperit aspre grec, Ex.: *home*, *hipòtesi*; II. Una *h* signe rememoriatiu d'una consonant desapareguda. Ex.: *rihent* (de *ri-dendo*), *rahó* (de *rationem*); III. Una *h* mer signe de pronuncia dissil·làbica. Ex.: *atribuir* (llat. *attribuere*), *llehó* (llat. *leonem*); i IV. Una *h* sense cap valor fònic ni etimològic, escrita darreta de tota *c* final. Ex.: *amich* llat. *amicus*).

D'aquestes quatre *hh* continuarà usantse-la primera, la *h* etimològica; però se suprimiran les altres tres (ja de fet suprimides per un gran nombre d'escriptors); així, no s'escriurà *crehença*, *rahó*, *atihar*, etc., sinó *creença*, *raó*, *atiar*, etc., ni *atribuir*, *influeix*, etc., sinó *atribuir*, *influeix*, etc., ni *amich*, *arch*, *gràfich*, etc., sinó *amic*, *arc*, *gràfic*, etc.; però s'escriurà: *hàbil*, *habitar*, *haver*, *heretar*, *heròic*, *historia*, *hivern*, *home*, *holocaust*, *hora*, *hostal*, *hospital*, *hoste*, *humà*, *humil*, *ahir* (llat. *heri*), *adherencia*, *inherent*, *inhumà*, *cohesió*, *exhalar*, *exhumar*, *inexhaurible*, *prohibir*, *vehement*, *vehicol*, així com *harmònic*, *inharmònic*, *hèlix*, *antehèlix*, *hemicicle*, *heterogeni*, *hexàmetre*, *hidrogen*, *higròmetre*, *hipertrofia*, *hishòlic*, *homologia*, *horitzó*, etc.—S'escriurà, però, *Espanya*, (llat. *Hispania*), *oreneta* (de *hirundo*), *ordí* (de *hordeum*), *eura* (de *hedera*), mots que, ja d'antic, tothom escriu sense *h*.

TRES AMORS

(Imitació d'Uhland)

Un dia tres jovensans
Tots plegats el Rhim passaren
Y d'una pobre hostalera
S'en entraren dins la casa.
—L'hostalera, molt bon dia!
Del bon ví tenim set ara...
Mes, ¿aont es la vostra filla
Tan amorosa y gallarda?
—Vi ni resestic per treure...
No'm veis trista y endolada?...
Ma filleta sense vida
Jau estesa dins sa caixa.

Cuant això els joves oïren
S'abocaren a la cambra.
Ella, entre ciris encesos,
Ab un vel coberta estava.
El primer que li alsà el vel
Li llansà ardenta mirada:
—Desde avuy t'estimaria
Si pogués ressucitar-te!—
El segon que li alsà el vel
Piorant va girar sa cara:
—Ay! ja no te veuré més...
¡Tant de temps que t'he estimada!—
El darrer que li alsà el vel
va resar per la seva ànima:
—T'he estimada en esta vida,
t'estim, t'estimaré en l'altra!

BARTOMEU FERRÀ.

Cultu de la carn

DESTINACIÓ DE LA CARN.

ES COOPERADORA DE DEU

Tot cristià es un home consagrat a Deu, y per axó tots los ritus y cerimònies que usa la Iglesia ab los seus fills demostren clarament que la carn, en totes les situacions y estats de la vida, té una finalitat divina, que tots los seus instints y apetits son forces que han d'esser dirigides a la gran unitat, que han de contribuir a la armonia universal, que no poden apartarse de la Lley del Criador que regeix lo mateix en lo mon dels esperits, que en lo mon de la materia; Lley que ha de juntar a totes les coses en una sublim conexió, establint una circulació de dignitat entre la Font puríssima de la existencia, principi de la vida, y'ls membres més humils de la creació universal, terminant en una gloria eterna.

Lo cultu diví, lo cultu verdader, sempre ennobleix a aquells qui'l practican; vé de Deu y exalta a la criatura; una revelació celestial lo ha ensenyat, y, magnificant al Senyor, dignifica als seus servidors, per axó les manifestacions més sublimes de l'Art se referexen al cultu de Deu; y si del mon de la bellesa humana amputavam l'Art religiós, la humanitat quedaria manca y esguerrada, reduïda y mísera, feta una llástima, y perduda sa real corona.

Y dintre del Cristianisme fins la carn obté aquesta real corona. Vehícol de la vida, la qual eternament ha tingut en son sí lo Pare celestial, Deu li ha donat una direcció y via, y si no ix de la via, si segueix lleialment l'impuls noble que la fa fecunda y santa, arribará a Deu, complirà la missió que li ha otorgat lo Criador, qui l'ha dignificada, fent-la sa cooperadora, y obtindrà una dignitat sobirana, porque no s'ha envilit com esclava sino que ha sabut regirse com senyora; y la carn, la més humil de les criatures, será aliada de Deu per tota la eternitat.

LA ADORACIÓ DE LA MAGDALENA ES COM LO COMENSAMENT DEL CULTU DIVÍ DE LA CARN

Escrivint aquestes ratlles en lo dia de la

gloriosa Magdalena, devem recordar a la santa pecadora qui tributá a la carn, primer lo cultu idolátrich, després lo cultu diví. Fou primer famosa pecadora, coneguda y murmurada per tal en la ciutat, y no sols en la ciutat sino que també pels amichs de Jesús; de Simó, qui s'escandalisava de que'l Mestre diví dexés tocar-se per tal dona, y de Judas, qui, tenint una ànima grossera y metalisada, no sabia comprendre lo cultu magnífich, la unció delicada que ella feu en la carn sacratíssima del Salvador; la seua avaricia li vedava lo sentiment de la amorosa adoració. En dues ocasions solemnes la piadosa Magdalena volgué ungir aquella carn sacratíssima que serveix pera la vida del mon (1): en casa de Simó untant los seus peus ab aquell bálсам precíós que omplí la casa de fragancia, y en lo cos difunt del Redemptor. Les uncions de Maria Magdalena a la carn sagrada de Jesús son com lo comensament del cultu a la carn humana, que's perpetuar fins al dia de la resurrecció de la carn. En la Iglesia de Deu hi ha una multitud de homens y de dones consagrats al cultu diví de la carn humana, y fins tot cristià, cada hu en conformitat al seu estat, ha de practicar aquest cultu diví a la carn humana. Llegim de santes reynes qui besaven les llagues dels malalts pobres a qui curaven y assistien, d'altres homens y dones qui fins ab la llengua netejavan, portats d'una sublim delicadesa, les llagues asqueroses ab lo mateix amor ab que haurían adorat les llagues de la carn de Jesús crucificat; entre'ls amichs íntims de Jesús uns se dedican a cuidar y assistir vells, altres infants, altres malalts y altres gent viciosa: curan, netejen y dignifican a la carn humana.

Joseph, Bisbe de Vich.

COMO SOY

1. Amigo de Dios, en quien creo y adoro;
2. Y de un Dios Creador, Padre mío y de todos;
3. Y del hombre como hijo de tan buen Padre;
4. Y del hombre de bien ó moral y virtuoso;
5. Y de la sociedad y autoridad que en él se fundan;
6. Y tengo a la revolución como una calamidad;
7. Y soy espiritualista y no materialista;
8. Amigo de la Patria y de sus héroes y glorias;
9. Amigo de la educación con pies y cabeza, y no dislocada y desorientada;
10. Y de cultura y civilización cristiana;
11. Amigo de la Escuela y del Maestro educadores;
12. Partidario de la armonía entre la familia, la Religión y la escuela;
13. Defensor y conservador de los fundamentos sociales;
14. Católico y no masón;
15. Partidario de la escuela seria, y no

(1) Joan. VI, 52.

de farándulas pedagógicas;

16. Admirador de la ciencia que lleva a Dios, y no al contrario;

17. Hombre progresivo, y no taranibano liberalista, ni retrógrado;

18. Amigo de restar presidiarios y no aumentarlos;

19. Amigo de la educación popular, ó que el pueblo entienda;

20. Amigo de hacer pueblos cristianos y conscientes y honrados, y no turbas de renegados, desechables y malos;

21. Partidario de pueblos educados para la tierra y el Cielo, y no de idiotas que nada sepan de Dios, ni jamás miran al Cielo.

Por eso (y por cien motivos) soy partidario de la Escuela religiosa confesional, en España católica, y enemigo de la escuela atea ó laica.

Andrés Manjón.

Teadures d'or

Sempre m'he pensat que el perill Romanista ens vindria per la part de la ensenyança. Com un entreteniment per ensabonar als catòlics y fer veure que no volia pas fer política anticlerical, de sopte, pujat al poder, parlá de restablir les relacions ab Roma y allí facturá el corpulent Calbetón. Ara diuen que les negociacions, (el Comte ne ha dit *conversació*) no van pas com una seda, y ho crech, perquè'l nou embaixador debía portar unes instruccions romanistes que a Roma li havian de dir *non*.

Donchs ara ja s'ha llançat l'idea de que prompte's publicarà un decret declarant *no obligatoria* la ensenyança de la Doctrina Cristiana en les escoles primaries oficials. Y un decret aixís atentatori a la Constitució del Estat se donará de bòbilis, bòbilis, ab les Corts tancaades, com un decret qualsevol del ministre de la Guerra, canviant la forma del casquet del soldat. Ja en parlarán els Bisbes, y com si ho sentís venir ja n'ha parlat ara mateix l'Arquebisbe de Valencia, de lo que significaria y les conseqüencies que a Espanya portaria la barrabassada liberal.

¡Quina política més diferent la del Emperador de Alemanyia! No deixa passar ocasió oportuna per parlar de la necessitat de la fe religiosa e invocar respectuosament lo Sant Nom de Deu. Aquest mateix mes de Febrer el dia 9 se celebrá a l'Universitat de Berlín una cerimonia per commemorar lo centenari de la guerra anomedana «de la llibertat» o sia de aquelles campanyes en que la Prussia y la Russia preparan la cayguda de Napoleón. Guillem II volgué parlar en la cerimonia, y devant dels professors y de multitud d'estudians parla ab un vigor y una vivesa d'expressió com poques vegades ho hagués fet devant de ses tropes el dia del jurament dels reclutes. Les frases més fortes les accentuava donant cops de puny a la taula. «Sebeu, deya, lo que fou la nostra desfeta del any 1806? ¿Vos pensau que fou una acció humana? Nò; fou un just judici de Deu.» Y més endavant hi afegia: «Lo resurgiment de

la nostra nació en 1913 no fou tampoch una obra humana, sinó l'acció de Déu. Y'ls es- tudians berlinesos esclataren en ardorosos aplaudiments quan el Kaiser posá fi a son enérgich discurs retrayent la frase del gran canceller: «Nosaltres els alemanys no teimem sinó a Déu, y a ningú més sota del cell»

Sentint parlar aixís al monarca avuy més poderós de la terra, sentint com en totes ses paraules li batega una gran te en la Provi- dencia y'l temor de Déu que ha de ser el fo- nament principal de tot reyalme ben gover- nat; qué petit qué miserable se'ns presenta el Comte de Romanones volent desterrar de les escoles d'Espanya lo petit libret de la Doctrina Cristiana.

POR LA ENSEÑANZA DE LA DOCTRINA CRISTIANA

Han causado profunda alarma las noticias recibidas de Madrid que acusan por parte del Gobierno el propósito de declarar libre la enseñanza de la Doctrina Cristiana que equivaldria a su eliminación como viene sucediendo con la asignatura de Religión y Moral en los estudios de Segunda Enseñanza. Reflejando los sentimientos y comentarios de los Socios del Comité de Defensa Social de Barcelona, se ha expedido a Madrid el siguiente telegrama: Presidente Consejo Ministros=Madrid=Los católicos españoles no podemos consentir la des cristianización de la enseñanza primaria, única instrucción de muchísimos ciudadanos. Como afirma Emperador Alemania la defensa de la Patria requiere hombres de fé, é Historia enseña que cuando los pueblos pierden el sentimiento religioso, los Reyes pierden la corona.

Por el Comité de Defensa Social, Presidente=Luis de Dalmases,=Secretarió Cayetano Pareja.

Noves d'Inca

PUJA DE BESSÓ.—Aquests dies se compra- va una gran cantitat de bessó a 114 pessetes el quintá a un propietari d'aquesta Ciutat, el qual no'l volgué doniar en l'esperança de treurer-né més diners.

NO SON INÉDITES.—Un amic nostre mos ha fet avinent qu'en l'article que publicarem, en el dèrrer número del any passat, sobre la labor musical de D. Antoni Torrandell, deiem que tenia inédites, més de 20 obres musicals de ver- tader mèrit, éssent així que totes son publicades y tenen gran acceptació en França.

L'autor d'aquell escrit, qu'es un amic del Sr. Torrandell, devia estar mal informat, puis gens d'interés devia tenir en dir una cosa per l'altra, i per axó creim que veurá amb gust que l'hagem rectificat.

DE ELECCIONS.—Fins a mitjant setmana los estols polítics d'aquesta Cintat han trebayat amb entusiasme les eleccions de diputats provin- cials, anant units els lliberals i republicans con- tra el conservadors. El dijous minvá un poc l'en- tusiasmé al rebre la notícia qu'el Comité del Partit lliberal de Mallorca solament proposaria

un cantitat per aquex districte qu'en la majoria conservadora s'anava a proclamar-se diputat per l'article 29.

Lo que nos ha sorprès extraordinariament es: que'l elegit pel Comité lliberal sia D. Juan Llo- bera de Pollensa, quant aquí s'havia dit y repe- tit amb gran insistencia que seria proposat nostró compatrici D. Francesc Llabrés, Metje; ben se- gú'n devia estar el metex interesat quant lo ha- via manifestat repetides vegades y quant pel seu nom se cercaven vots per tot arreu.

¿Qué haurá passat? Coses de política!

NORMES ORTOGRAFÍQUES.—Imposades les primeres planes del present número rebem carta d'un amic nostre estimadíssim, en que nos suplica que publiquem les normes en forma de folletí plegable, a fi que nostros lectors les ten- guen en forma de llibre y les sia més fácil el con- sultar-les.

El bon amic ha tenguda una bona idea y veu- rem de complaure'l en benefici de nostra llengua estimada.

ENTREGA DE RECLUTES.—Avuy, 1.er de mars, s'han entregat per ingreçar en files els mossos d'aquesta zona militar corresponent a l'any 1912.

Amb aquex motiu nostros carrés i establiments s'han vists molt concorreguts de foravilés qui acompanyaven els esmentats quintos.

BOLLETÍ COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat.

Bessó	a	114'00	el quintá
Blat	a	18'50	la cortera
Xexa	a	19'00	id.
Sivada	a	10'00	id.
Ordi	a	12'50	id.
Faves	a	20'50	id.
Monjetes de confit	a	35'00	id.
Siurons	a	25'00	id.
Guixes	a	00'00	id.
Patafas	a	8'00	es quintá
Moniacos	a	5'00	id.
Garroves	a	5'00	id.
Gillin es	a	0'90	sa tersa
Ous	a	1'25	sa dotzena

† NOSTROS AMICS DIFUNTS

Dia 21, morí a una edat avansada i després de rebuts els Sagraments, Mestre Josep Rotger, pa- re del amic estimat D. Josep, Director d'una banda de música d'aquesta Ciutat.

El dia següent se celebraren funerals en sufragi de la seua ánima a la Iglesia Parroquial éssent molt concorreguts pels amics de la familia

Acompanyám amb el sentiment a la seua es- posa, la Sastreça Antonia M.ª Vidal y a son fill, al metex temps qu'adressám oracions en sufragi de l'ánima del difunt, al cel sia éll y tots els difunts.

Refrans, ditxos, adagis o proverbis.

503

N'hi ha que'n darlos un dit, prenen tota sa má.

504

Es dits de sa má, no son iguals.

505

Dits, dits, va dí s'organista.

506

En sos doblers en sa ma, vaig allá ont vuy.

507

Es sos doblers, no troben lo que volen.

508

Es dolent fuig, y ningú l'encalsa.

509

Pluja d'Abril y Sol de tardor, solen fer l'any bõ y milló.

510

Parlau del dolent, y'l tendreu present.

511

No s'escaná s'enveja, ab un xasco tan grós.

512

El diable quan fonc véy, se fé ermitá.

513

Un escalivat, val per mil.

514

Mirá envant, per nõ caurer enrera.

515

A bon entenadó, poques paraulas.

516

Ensuna prim, y bastará per tots.

517

Riguent, riguent l'ensellaren, y encara hi va.

518

Ningú de sa mort s'escapa, ni'l Rey ni'l Papa.

519

Dels escarmentats, surten ets avisats.

520

Ab excuses d'encendra sa pipa, en Pau s'escaufa.

521

S'espina quant nex, ja pica.

522

Son més ses errades, que ses avengudes.

523

Ses errades des mèljes, sa terra les cu- breix.

524

Erro de compte, no fa pagament.

525

Festes passades, coques menjades, sa bos- sa buida y sa roba bruta.

526

Val més un dit a n-es front, que una corta- rada a l'horta.

527

Per Sant Pere, revoltén sa figuera.

528

A n-es ball de Na Ventura, qui no hi es no hi fa fratura.

529

En temps de fam, no hi ha pa dú.

530

Es bolets, menjalós ben nets.

531

A poc a poc, s'encén es foc.

532

Deu dona faves a n'aquell que no té ca- xals.

533

Val més fortuna que ésser fill de Rey.

534

Allá ont vas, fé com veurás.

535

A terra que vages, usança que tróbes.

Obres propis de la collada coremal

DEVOCIONARIS:

C. MURTA, 5.—INCA

Setmanes Santes—Via-crucis—Manuals de meditació de distins autors—Obretes de contravorsia catòlica—Llibrets de pietat en molts de diferents títols—La Propaganda del Apostolat de la Premsa etc. etc.

Devocionaris en sa cuberta blanca en tenim de tot preu y gust.

RECORDATORIS:

C. MURTA, 5.—INCA

Estampes grosses propis per recordatoris de primera comunió de 10 céntims fins a una pesseta.—En mida de targeta: de 5 fins a 75 céntims. Lo qu'es en estampes no les acabareu, hi ha per triar.

També se imprimen les dedicatories que es vulga darrera les estampes a preus baratet.

Almacenes Montaner

SINDICATO 2 á 10 Y MILAGRO 1 á 11

= PALMA =

Pañería, Sastrería, Novedades para Señora y Caballero, Camisería, Lencería, Mantelería Confección de blanco Géneros de punto, Estatuaría Religiosa, Plata Meneses, Medallas, Rosarios, Objetos para Regalos, Efectos Militares, Uniformes, Gorras, Espadería, Corbatería, Tapices, Alfombras y Cortinajes.

«EN LA SUCURSAL CAN BITLA»
ROPAS EHCHAS Y SASTRERÍA ECONÓMICA

LITERATURA MALLORQUINA

A SOL IXENT aplec de poesies juvenils per Mossen Llorens Riber, Mestre en Gay Saber, ab un prólec de D. Joan Alcover, a 2'50.

POESÍES per D.ª María A. Salvá ab un prólec del M. I. Mossen Miquel Costa, a 2'00.

FLOR DE CART per Mossen Salvador Galmés y Sanxo (Contarella 1891-1899) a 1'50.

El poble mallorquí ha comés una ingratitude al no comprar aqueix preciós ensay de novel·la mallorquina; tal vegada per no conixer el seu alt valor literari.

CAMPERES—QUATRE FULLES—Poesies per D. Pere d'Alcántara Mulet y Reinés, a 1'00.

FLORS DE TARDOR per D. Antoni Gelabert y Cano ab un prólec de Mn. Llorens Riber, a 1'50.

HISTORIA DEL REI EN JAUME Glosada per D. Bartameu Ferrá, a una pesseta l'exemplar y als suscriptors dels setmanaris catòlics mallorquins, a 0'65.

Venals a nostra Llibrería

LOS MÁS IMPORTANTES DE LAS BALEARES

GRANDES

ALMACENES **SAN JOSÉ**

DE

IGNACIO FIGUEROLA

CENTRAL: Brondo, 7, 9 y 11—Esquina Borne. 118—PALMA
SUCURSALES: JAIME II, 59 y 61 esquina VICENTE MUT—
BINISALEM calle TRUCH—LA PUEBLA calle MAYOR, 58—
NCA, PLAZA IGLESIA, PALMER.

SASTRERIA. CAMISERIA, CONFECCIONES

Equipos para novios—Corbatería—Bisutería—Mercería—Sedería—
Lanería—Alfombras—Lencería—Géneros de punto—Cortinajes.

OBJETOS PARA REGALOS = = PRCIO FIJO

PAL-LAS

Diccionario enciclopédico manual en cinco idiomas: Español, Francés, Inglés, Alemán e Italiano.—10 pesetas—Se venden en esta imprenta.